PI
0646

SCENA și ECRANUL

YA

O nouă realizare a cinematografiei noastre :

CITADELA SFĂRÎMATĂ

György Covacs (Matei) şi Ion Finteşteanu (Dragomirescu).

Nataşa Alexandra (Adela) şi Marcela Rusu (Irina).

COPERTA I-a: GEO BARTON ÎN ROLUL MARIN VUIA ŞI MARCELA RUSU IN ROLUL INA DIN PIESA „REŢETA FERICIRII“ DE AUREL BARANGA.

COPERTA IV-A: MIRCEA ALBULESCU IN ROLUL MIHAI JORA ŞI MARGARETA POGONAT IN ROLUL ULIANA DIN NOUL FILM ROMÎNESC „PASĂREA FURTUNII“.

Convorbire cu scriitoarea

LUCIA DEMETRIUS

Aşezată în faţa unui mic birou înţesat cu manuscrise şi reviste, Lucia Demetrius ne priveşte cu un licăr şăgalnic în ochi şi zîmbeşte. A trecut mult timp de cînd stăm „la o parolă“ şi înţelege că ne e greu să ne zmulgem din farmecul acestei convorbiri. Autoarea celor „Trei generaţii“, a pieselor „Cei de mîine“, „Oameni de azi“, „Vad nou“ şi „Cumpăna“, ne vorbeşte acum cu vocea sa molcomă, despre noua sa lucrare dramatică „Arborele genealogic“ care se va juca pe scena Teatrului Naţional.

— Noua mea piesă are drept temă, problema recuperării unor elemente din marea burghezie şi aristocraţie. In desfăşurarea acţiunii se desprinde întrebarea: este posibil aşa ceva? Răspunsul pe care îl dă „Arborele genealogic“ nu vi-l spun. Il veţi primi odată cu toţi spectatorii...

— Nici nu vă solicităm acest răspuns, dar vă rugăm să ne mai vorbiţi despre piesă.

— Infăţişez o familie — aşa cum se spune — „cu sînge albastru“, înzestrată cu o seamă de însuşiri ,inteligenţă, cultură şi care nu este în dezacord cu evenimentele şi prefacerile zilelor noastre. Fiul cel mai tînăr, profesor universitar, este înconjurat de stimă şi de preţuire şi se bucură de marile satisfacţii pe care regimul nostru le acordă savanţilor. O dramă izbucnită în sînul acestei familii, o aşa numită „dramă familiară“, scoate la iveală de sub poleiala manierelor alese şi a „bunei creşteri“ toate tarele acestor oameni, acestor descendenţi — aşa cum le place s-o declare — din „os domnesc“ .Simţul de proprietate dezvoltat în proporţii monstruoase, orgoliul bolnăvicios, cupiditatea, meschinăria, apar şi păteză „blazonul“ acestei case. Salvat de la un blam moral şi totdeodată din acest mediu este numai acest profesor — Dragoş Manea Voineşti — şi aceasta datorită numai soţiei

sale, o femeie de origină sănătoasă, o femeie energică, hotărîtă, cinstită, care ştie să-l apropie de mase, şi izbuteşte să-l facă să biruie — nu pentru ţeluri de orgoliu personal, pentru celebritate — ci pentru idealuri înalte, umanitare.

— Alte proiecte, tovarăşă Demetrius? Ce vă mai gîndiţi să scrieţi în viitor?

— La... şi citindu-mi, probabil, în ochi regretul apropiatei despărţiri, cu un scurt hohot de rîs şi cu o nouă privire şăgalnică: publică atîta deocamdată. Pentru rest, te invit să mai dai într-o zi pe aici.

Teatrul Național „I. L. Caragiale"

REȚETA fericirii

Piesă în 3 acte de Aurel Baranga

E lună plină, și lumina ei aruncă reflexe de argint pe terasa vilei. De afară se aude vuietul surd, nedesluşit, al mării şi sclipirile apei tremură pe pereți, mîngîie şezlongurile, alunecă pe-

Geo Barton (Marin Vuia) şi Marietta Deculescu (Eliza).

ste paiul împletit al măsuțelor pe care odihnesc jocurile de şah. Noaptea e caldă, liniştită, senină, aşa cum numai nopțile la mare izbutesc să fie uneori.

Intinşi, alături, pe două şezlonguri, un bărbat şi o femeie, se privesc.

„Zboară pescărușii spre Midia !" — spune el.

— „Mîine o să fie o zi frumoasă de plaje !" — regretă ea.

— „Totdeauna ziua în care pleci e cea mai frumoasă. — La ce te gîndeşti ?".

— „La nimic. Cad stele... încă una... Cînd eram mică mi se spunea că fiecare stea ce cade e un înger.."

Prin perdeaua acestor vorbe care se rostesc aici, în marginea terasei, vacanța pare senină, viața vilei simplă, plină de bucurii şi de tihnă. Dar îndată ce perdeaua aceasta se destramă, oamenii apar cu ceea ce într-adevăr îi frămîntă, îi preocupă, cu ceea ce doresc şi nu au, visează şi nu ajung, trăiesc şi ascund

Tînărul care se odihneşte pe terasă, e inginerul Dan. Este îndrăgostit nebuneşte de Ina, fata cu care stă de vorbă. Oamenii din jur n-au aflat că dragostea aceasta puternică, l-a făcut să se despartă de soția lui, să-şi părăsească căminul.

Cît despre Ina, ea e fericită că dragostea lui Dan o ajută să ascundă celor din jur, adevărata ei legătură: legătura cu directorul întreprinderii în care lucrează, Marin Vuia.

In preajma lor, o femeie încă tînără şi încă frumoasă, tîrăşte după ea o viață neîmplinită, aşa cum un melc îşi poartă pretutindeni cochilia. Cîndva, cu ani în urmă, a fost tovarăşa de necazuri şi bucurii a comunistului Marin Vuia. Au trecut împreună prin clipe de răscruce, au luptat umăr la umăr, s-au iubit, s-au căsătorit. Dar după căsătorie, ea, Eliza, a încetat să mai fie pentru Marin un om, un tovarăş. A devenit soția cu îndatoriri conjugale, a „directorului" Vuia.

Incetul cu încetul, a fost împinsă în marginea vieții. Şi acum, aici, în această vacanță, Eliza simte că ultimul lucru care-i mai rămăsese — încrederea

în cinstea soţului său — este destrămată de legătura acestuia cu Ina.

Intorşi acasă, lucrurile încep să se precipite. Mai mult ca niciodată, Marin se crede îndreptăţit să nu dea socoteală nimănui pentru nimic. Legătura lui cu Ina este ultima etapă spre care păşeşte egoismul lui sălbatic. Nimic din jur nu-l mai interesează, nu-l mai mişcă : munca neglijată, făcută de mîntuială, căsnicia care se destramă, suferinţele soţiei, necazurile, încercările prin care trec cei din jur. Chiar atunci cînd în jurul prietenului său, Andrei, — acuzat de relaţii imorale cu o colegă din învăţămînt — se ţese o plasă de intrigi şi calomnii, Marin Vuia rămîne nepăsător. Singurele lucruri în stare să-l atingă, să-l doară, sînt cele care i se întîmplă lui, cele care îi rănesc orgoliul, îi ştirbesc „drepturile supreme“ pe care şi le-a arogat. De aceea, vestea că Ina a întreţinut relaţii şi cu Dan, îl loveşte ca un trăznet. Şubreda aparenţă a personalităţii lui „de bronz“ se prăbuşeşte odată cu trufia lui rănită.

Mai mult, Marin vede cu disperare cum un alt om nevinovat, cinstit, plăteşte cu viaţa pentru indiferenţa celor ca el: Andrei, destituit din învăţămînt pentru o greşală inventată, se sinucide.

Prăbuşit, Marin ascultă cuvintele prietenului său Alexandru care cuprind o adevărată sentinţă pentru propria lui viaţă :

— „Ce vrei ? Viaţa este totuşi un mecanism complicat. Vezi tu ? Există o lume în care oamenii se urmăresc, se pîndesc, se urăsc, se ucid. Există însă şi o lume a noastră, în care începem să răspundem unii de alţii. Ceva din ce e măreţ, se răsfrînge asupra tuturora, ceva din ce e decăzut şi josnic, intră în debitul personal al fiecăruia dintre noi...“

Şi Marin Vuia rămîne singur. Alături de el nu se mai află acum decît Eliza, femeia care nu l-a părăsit niciodată în clipe grele, care nu-l va părăsi nici acum .Stau amîndoi în casa pustie şi tristă, cu gîndul la cele ce s-au petrecut. Ca şi cum amintirile s-ar întoarce vii, dureroase, în aparatul de radio răsună întîiele replici ale piesei lui Alexandru, începută atunci, în vacanţa de la mare. Cei doi, ascultă înmărmuriţi :

— „Zboară pescăruşii spre Midia“, spune vocea unui bărbat.

— „Mîine o să fie o zi frumoasă“, îi răspunde vocea femeii .

— „Totdeauna ziua în care pleci e cea mai frumoasă. La ce te gîndeşti ?“

— „La nimic.. Cad stele... Încă una... Cînd eram mică mi se spunea că fiecare stea ce cade e un înger“.

Scenă din piesă: Geo Barton, Irina Răchiţeanu, Eugenia Popovici şi Marcela Rusu.

OAMENI ai zilelor noastre

Nu este, aşa cum vă aşteptaţi dragi cititori, titlul unei noi premiere. Totuşi, vă asigurăm, că ar putea constitui un titlu excelent pentru „spectacolul-coupé", al teatrului „C. Nottara". Departe de noi gîndul de a schimba în vreun fel sau altul titulatura originală a pieselor lui Mihail Davidoglu, „NEMAIPOMENITA FURTUNĂ" şi NOI, CEI FĂRĂ DE MOARTE" pe care le veţi putea vedea în acest spectacol.

Dacă ne-am luat îngăduinţa de a le aşeza sub o singură cupolă am făcut-o pentru a sublinia odată mai mult caracteristica cea mai preţioasă şi importantă a operei dramatice a lui M. Davidoglu: ancorarea ei în realitatea imediată, eşafodarea ei pe scheletul acelor probleme majore ale omului nou, care sînt implicit probleme majore ale epocii noastre.

Să dăm la o parte — cu discreţie — un colţ de cortină, pentru a privi noile chipuri ale acelor „oameni ai zilelor noastre" pe care ni-i prezintă de această dată M. Davidoglu.

Locul în care se dezlănţuie sub ochii noştri „Nemaipomenita furtună" este căsuţa mocanului Mihai Ciorogariu şi a nevestei sale Verona. Dincolo de ferestre, pîclele furtunei au înecat totul, ca o noapte nefirească, şuvoaiele apelor au pornit la vale, părăsind mătcile, ploaia s-a abătut cu vîrtejuri mari asupra crestelor prăvălind în iureşul vîntului copacii ,astupînd cărările .Dar oricît de cumplită pare furtuna de afară, ea nu e nici pe departe pe măsura celei dezlănţuită în sufletul oamenilor. Căci a sosit clipa ca Mihai Ciorogariu, acest mocan vînjos, tînăr, deştept, care ar fi putut fi mîndria semenilor săi, să plătească pentru toate fărădelegile sale.

Vali Cioss şi Neamţu Ottonel la repetiţie.

Tîrît de patima mîndriei sale nesăbuite, cu minţile furate de băutură şi de ispita cîştigului necinstit, Mihai s-a abătut de la calea cea dreaptă. Inhăitat

Scenă de la repetiția piesei „Noi cei fără de moarte“.

cu oameni care confundă negustoria cu jaful, Mihai a furat ani în şir oile mocanilor întovărăşiţi. Faptele lui au costat viaţa unui om şi au pătat cinstea unui nevinovat.

Acum, aici, în mijlocul furtunii, a sosit ceasul socotelilor. Pentru prima oară, Mihai înţelege că hoţia, necinstea, crima, se răsfrîng asupra întregii lui vieţi. Tatăl îl blestemă, soţia îl părăseşte scîrbită, prietenii îl urăsc. A devenit un duşman al celor din jur, un duşman al vieţii. Şi viaţa, aidoma unei ape care-şi scoate mortăciunile la mal, îl zvîrle în afara ei.

Drama lui Mihai Ciorogariu este drama acelor oameni care se socotesc peste orînduiri şi mai presus decît ele, peste oamenii şi mai presus decît ei. „Dar ce-o să se întîmple cu lumea dacă mor vulturii şi cioroii cei mişei se prăsesc fără de teamă ?“ — strigă Mihai, amintind prin acest strigăt, orgoliul nesăbuit al tuturor celor ce se socotesc supraoameni.

Cît despre piesa într-un act „Noi, cei fără de moarte“, ea este povestea acelor oameni care în clipe de răscruce ale existenţei lor, înţeleg importanţa unei vieţi trăite cu demnitate, curaj, înălţime morală.

Intîmplările pe care cei patru ortaci le trăiesc în fundul unei galerii prăbuşite dintr-o mină, au o valoare de simbol: ele vorbesc deopotrivă despre acele „probe de foc“ pe care fiecare dintre oamenii epocii noastre le trăiesc în munca sau în viaţa lor. Virtuţile pe care această „probă de foc“ le trezeşte în sufletul destoinicului miner Mîndruţ Valeriu, sînt acele virtuţi fără de care nici cel mai bun dintre oameni nu poate fi numit un om nou.

Am lăsat la loc colţul de cortină prin care i-am privit pe noii eroi ai lui M. Davidoglu, deoarece pregătirile pentru spectacol sînt în toi şi n-am vrea să-i stînjenim pe interpreţi. Sîntem siguri însă, că pentru o clipă, aţi avut sentimentul că vă aflaţi nu în faţa unor personaje de teatru plăsmuite, ci în faţa unor oameni pe care îi cunoaşteţi: oamenii zilelor noastre.

SUFLETE TARI

Dramă în 3 acte de Camil Petrescu

„O puteţi vedea în fiecare zi la ora 6 la şosea... Trece în goana trăsurii largi şi elegante. Are ovalul chipului prea fin, ochii prea mari, gura prea expresivă, degetele prea subţiri. In priviri, îi ghiceşti o reverie cu viziuni medievale. Echipajul ei se intercalează într-un lung şir de echipaje de cocote. Dar nimeni nu se înşeală. E descendentă a trei logofeţi şi patru spătari! Are treizeci de ani, zece milioane şi nu s-a măritat încă. Are capriciul să-şi primească pretendenţii într-un iatac, — Jupîniţa nu poate avea decît iatac firește — care aduce cu un muzeu criptologic".

Aşa arată portretul Ioanei Boiu, apărut într-o gazetă de scandal a vremii. Aşa arată femeia de care s-a îndrăgostit Andrei Pietraru.

Andrei se trage dintr-o familie de ţărani. Inteligent, dornic să înveţe, el a fost unul din cei mai străluciţi studenţi ai promoţiei sale. Dar foamea, bursa insuficientă, lipsurile de tot felul, l-au determinat să accepte un post de bibliotecar la Matei Boiu, — unul fabulos de bogat al unei vestite familii boiereşti şi tatăl Ioanei Boiu.

Intrarea lui Andrei în casa Boiu în urmă cu şase ani, a echivalat

Academicianul Camil Petrescu

cu o totală abdicare de la aspiraţiile sale de studiu, de la principiile sale de demnitate Tratat cu distincţie, dar cu o rece precizie, ca o slugă a casei, el îşi iroseşte vremea răsfoind, clasînd şi extrăgînd „aureole" istorice, din hîrţoagele de familie ale lui Matei Boiu. Incetul cu încetul, în aceşti şase ani s-a îndrăgostit de „Jupîniţa", cum i se mai spune mîndrei şi asprei Ioana.

S-a îndrăgostit de ea cu acel orgoliu pătimaş pe care-l ascunde în fundul sufletului, şi de care de

mult şi-a dat seama: „...dacă în afară de inteligenţa şi frumuseţea ei — îi explică Andrei prietenului său Culai — numele moştenit, palatul, luxul care o înconjoară — toate acestea o înalţă de n-o mai ajunge nimeni — ei bine, Darie, o

Lia Sahighian
interpreta rolului Ioana Boiu

iubesc şi pentru numele şi pentru palatul, pentru echipajul, pentru toaletele şi cărţile ei, pentru călătoriile pe care le-a făcut, pentru toate lucrurile acestea care fac din ea o fiinţă depărtată de lume, de forfota de toate zilele, un exemplar unic".

Orgoliul acesta nemăsurat care stă la baza iubirii pentru „Jupîniţa" erupe asemeni unui torent de lavă distrugătoare în clipa în care Andrei are dovada precisă că Ioana Boiu îl consideră un simplu servitor. In clipa aceia, Andrei jură şi îşi jură,— punînd drept gaj propria sa viaţă — că o va cuceri. Exaltarea acestei hotărîri îl determină la acţiuni de o temeritate vecină cu absurdul. El pătrunde în iatacul „Jupîniţei" în plină noapte, are „îndrăzneala" de a-i vorbi despre sentimentele, despre visurile şi chinurile sale. Dispreţul, răceala, batjocura făţişe, cu care este întîmpinat, nu fac decît să-i biciuiască exaltarea şi hotărîrea: o va cuceri.

Deprinsă cu moliciunea, labilitatea, convenţionalismul caracterelor din lumea aristocrată ce o înconjoară, Ioana Boiu are revelaţia unui „suflet tare". Devine amanta lui Andrei Pietraru, cu acel sentiment care domină întregul său caracter: sfidarea.

Curînd însă mîndria ei se va dovedi mai puternică decît dragostea care a legat-o de acest „suflet tare". Acelaşi dispreţ înjositor, aceiaşi neîncredere în onestitatea unei „slugi", aceiaşi batjocură şfichiuitoare, îl biciuiesc pe Andrei în continuare.

C. Sincu
interpretul rolului Andrei Pietraru

Revolta lui Andrei atinge forma ei majoră. El se sinucide.

Piesa „Suflete tari" se va reprezenta pe scena Teatrului Tineretului.

~Concursul tinerilor actori~

ULTIMA GENERAȚIE.

Piesă în 4 acte de V. Nițulescu și Florin Vasiliu
La Teatrul Tineretului

← **Scenă din spectacol: Florin Vasiliu, Tatiana Tereblecea și M. Gingulescu.**

Scenă din spectacol. In prim plan: I. Costin, N. Ciprian și Mircea Anghelescu.

↓

Azi VAI IFI

Piesă în 3 acte de C. Simonov

La Teatrul Armatei

Liliana Tomescu — Olea şi Mariana Oprescu — Vanea.

Scenă din actul II

~Concursul tinerilor actori~

Mița FERICIRII

Piesă în 4 acte (9 tablouri) de I. Prințev .
La Teatrul „C. Nottara“

Aurel Cioran într-o scenă din actul I.

Scenă din actul I. Dona Carozzi, Andrei Codarcea, Jeana Gorea și Dem. Savu.

Casa din marginea orașului

Piesă în 3 acte de A. Arbuzov — La Teatrul Municipal.

Mircea Albulescu (Jenea) și V. Rebengiuc (Alioșa)

Scenă din actul II. Anca Vereşti, (Nadia)

Michaela Juvara (Vera)

şi Ileana Predescu. (Liubov)

Jurnalul Annei Frank

Piesă în 2 acte de F. Goodrich şi A. Hocket.
La Teatrul Evreiesc de Stat

Ciudate încăperi ! Trei cămăruţe în dezordine, o alta în mansarda de sub acoperişul ascuţit ; marea de acoperişuri ale Amsterdamului. şi turla bisericii Westertoren din apropiere, care se zăresc prin fereastră...

Şi — în încăperea din mijloc, omul acesta — îmbătrînit prematur, slab şi bolnav, care strînge în mînă o mănuşe albă de femeie şi plînge încet, crispat de durere!

Dar caietul, „Jurnalul" pe care-l deschide acum, şi din ale cărui pagini, parcă — întîi şoptit şi apoi limpede — se desprinde o voce de copil, clară şi caldă, plină de speranţă şi — în acelaşi timp — de spaimă !

E jurnalul fiicei sale Anne — Jurnalul Annei Frank...

. . . . . .

În această locuinţă clandestină din Amsterdam, s-a consumat tragedia Annei Frank, tragedie căreia i-au supravieţuit puţini din miile de tineri, din sutele de mii, din milioanele de oameni.

În această locuinţă a păşit Anne, la vîrsta de 13 ani — în 1942 — şi a părăsit-o la 15 ani — în 1944. Aici, Anne, părinţii şi sora ei Margot, familia Van Daan şi Dl. Dussel şi-au găsit adăpost împotriva naziştilor care-i urmăreau, îi hăituiau şi nu le puteau ierta vina de a se fi născut evrei.

Înainte, Anne era o fiinţă vioaie, fericită cînd se plimba prin parcurile pline de flori, agăţată de braţul tatălui său Pim, o fetiţă căreia îi plăcea să joace ping-pong, să mănînce îngheţată şi să rîdă, împreună cu prietena ei Jopie de Waal şi cu alţi copii, o fetiţă inteligentă, care îl întrecea la algebră chiar pe Pim.

Apoi lucrurile s-au schimbat. Sub acoperişul de lîngă Westertoren, Anne

Lia König-Stolper în rolul Annei Frank şi Victor Tulenfeld în rolul Peter Van Daan.

a trebuit să-şi închidă tinereţea, să-şi zăgăzuiască elanurile. „Simt că vine primăvara. O simt în toată firea, în tot trupul şi sufletul meu. Sînt ca zăpăcită. Şi mi-e dor... de toate... de prieteni... de cineva cu care să pot vorbi... de cineva care să înţeleagă... de cineva tînăr, care să simtă ce simt eu".

Pentru ea au apărut mii de întrebări, de incertitudini. Problemele majore ale vieţii au deschis larg ochii copilului de ieri .De ce, în timpul încercărilor grele iese la iveală frumuseţea şi tăria morală a unora, slăbiciunea şi egoismul altora ? De ce „oameni de treabă sînt trimişi în lagăre de concentrare, în închisori şi carceri, iar netrebnicii sînt stăpîni" ?

In cuşca îngustă, care servea drept refugiu, şi în care fiecare fapt, fiecare zgomot neobişnuit, sugruma orice semn de bucurie ,iar zîmbetul clipelor de uitare îngheţa pe buze la ecoul paşilor Wermachtului ,Anne s-a transformat din fetiţă în adolescentă, a început să iubească, a început să-şi aranjeze ore întregi părul, a împrumutat pantofii cu tocuri înalte ai surorii ei şi şalul roz al mamei, şi-a pus mănuşile albe, ca să-i placă lui Peter Van Daan.

Jurnalului său şi lui Peter — băiatul de 17 ani cu care-şi împărţea închisoarea, — Anne le-a împărtăşit toate nedumeririle, toate gîndurile şi toate speranţele ei : „Ştiu cît e de greu să ai încredere... cînd oamenii fac atîtea grozăvii... dar ştii la ce mă gîndesc uneori... Eu cred că omenirea va trece printr-o criză. Poate că nu imediat, poate că nu înainte de cîteva sute de ani, dar într-o zi, totuşi... Eu — în ciuda faptelor — tot cred că în fond, oamenii sînt buni la suflet..."

. . . . . .

Anne şi-a întrerupt însemnările. Gestapoul a descoperit locuinţa clandestină

Scenă din actul II

şi jurnalul n-a încăput în micul sac pe care avea voie să-l ia în lagărul morţii de la Belsen. Belsen a strivit-o pe Anne ,i-a curmat tinereţea, dorul de libertate, viaţa.

Jurnalul ei, găsit undeva în ascunzătoarea din Amsterdam — şi care a inspirat pe scriitorii americani Goodrich şi Hacket, — cuprinde următoarea mărturisire : „Vreau să continui să trăiesc chiar după moarte". Şi Anne Frank trăieşte, trăieşte prin jurnalul ei, impresionantă solicitare la pace, speranţă, fericire.

Steaguri pe furnuri

Comedie în 6 acte de Miloslav Stahlik
La Teatrul Național „I. L. Caragiale"

Scene de la repetiție

Nebuna din CHAILLOT

Piesă în 2 părţi de I. Giraudoux
La Teatrul Municipal

Totul s-a aranjat. Vedeţi ce simplu era. A fost de ajuns să se găsească o femeie de bun simţ pentru ca nebunia lumii să fie zdrobită. Dar data viitoare gunoierule, nu mai aştepta. Dacă o nouă invazie de astfel de monştri ne ameninţă, dă alarma!

AURELIE
(Nebuna din Chaillot)

Cînd distrugi, trebuie să distrugi în masă. Ca arhanghelii, sau ca militarii. Toate bătăliile au acest principiu. Aduni pe toţi duşmanii în acelaşi loc şi îi omori. Dacă ar trebui să-i omori pe fiecare în parte, căutîndu-i la ei acasă sau la treburile lor, te-ai obosi şi ai renunţa.

JOSEPHINE
(Nebuna de la Concorde)

Aurelie eşti nedreaptă cu bărbaţii. Bărbatul e mare, e frumos, e loial. N-am vrut să mă căsătoresc, dar toate prietenele mi-au spus că bărbatul aduce în menaj tandreţe şi noblеţe. Soţul Bertei Vassaut ştie să şi cîrpească!

GABRIELLE
(Nebuna din St. Sulpice)

Dacă eu sînt infernală, tu eşti crudă. Crezi că eu nu ştiu adevărul despre Dicky! Crezi că eu n-aşi vrea să-l văd viu şi zburdalnic. Tu îl ai pe Adolphe. Gabrielle îşi are pasărelele ei. Eu nu am decît pe Dicky. Tu crezi că eu aşi face pe idioata şi l-aşi menţine cu imaginaţia printre noi dacă acest lucru n-ar fi prima condiţie ca el să revie într-adevăr din cînd în cînd aici?

CONSTANCE
(Nebuna din Passy)

Lucia St. Bulandra, Nelly Sterian, Marietta Rareş şi Leny Caller, văzute de Drăgulescu-Drag.

Ne însoțiți la...

...PRIMA ZI DE FILMARE

Sînt sigură că după acest titlu-invitație, vă așteptați să vă poftim pe unul din platourile de la Buftea.

Vă spunem însă de la început că astăzi, zadarnic vă veți strădui să descoperiți vreun reflector, sau cîțiva centimetri de placaj pictat. Pentru că astăzi veți asista împreună cu noi la una din filmările în „exterior" ale noului film artistic de lung metraj, intrat în producție: „Bijuterii de familie" — după nuvela cu același nume a scriitorului Petru Dumitriu.

In acest ceas al după amiezii — este „ora cincispreze" — la intrarea în parcul palatului de la Mogoșoaia, este o îmbulzeală neînchipuită. Microfoane abia vizibile printre pomișorii de la intrare, megafoane, o mică schelă pe care se află aparatul de filmat, blende înșirate de-a lungul cărării, mașini, și — vă vom explica mai tîrziu de ce —, o cisternă stropitoare. Echipa numeroasă a noului film este într-o astfel de agitație încît cu greu poți prinde un om două clipe în același loc. Toți forfotesc de colo-colo, alergînd de la regizorul filmului, — tînărul Marius Teodorescu — la operatorul șef — Alexandru Roșianu; (vă amintiți desigur, frumoasa imagine a filmului „Alarmă în munți" realizată de acest tînăr operator)

O să vi se pară cel puțin ciudat, cînd veți observa că obiectul atenției generale este o „cupea" anacronică, avîndu-l pe capră, pe actorul C. Ramadan, iar drept pasagere, pe Tanți Cocea și Sabina Dumitriu. Pentru ce această agitație? In conformitate cu decupajul regizoral, acțiunea este extrem de simplă: venind dinspre șosea, „cupeaua" trebuie să străbată cîțiva metri de potecă, să intre pe poarta palatului, apoi să se piardă pe aleea din fața porții. Ce poate fi mai simplu și mai lesne de realizat?

Aşi ţine rămăşag că vă puneţi această întrebare, trăgînd apoi o concluzie shakespeariană: „mult zgomot pentru nimic".

Si totuşi! Apropiaţi-vă puţin de aparat. Şi închipuiţi-vă că vă aflaţi în sala unui cinematograf, unde vedeţi ceea ce se filmează acum. Vor fi numai cîţiva metri de imagini, dar ei vor trebui să exprime atîţea lucruri de-odată.

„Cupeaua" în care se află Elena Vorvoreanu şi fiica sa, Elvira, intră pe poarta conacului de la Salcia, într-o zi de februarie. O zi friguroasă, cu pîcle care se tîrăsc încet, ca un abur pe de-asupra pămîntului, îngheţat bocnă. Lumina e tare, crudă, tăioasă, dar nu orbitoare, E lumina acelor zile de la hotarul dintre iarnă şi primăvară, cînd primăvara a întîrziat să vină, pentru că iarna a fost grea şi nesfîrşită. Şi dacă urmele de zăpadă nu se mai văd de mult, stăruie undeva, în aerul cu o densitate specifică, amintirea unor geruri năprasnice. Pe pămîntul tare, îngheţat, „cupeaua" hurducă la hîrtoape, şi pentru cele două femei elegante, deprinse cu caldarîmurile marilor capitale, hurducăturile acestea sînt preludiul acelor umilinţe care le aşteaptă la conacul bogatei Eleonora. Dar scopul propus — moştenirea Eleonorei — e preţios, şi de aceea în ciuda acestor perspective, pe chipul frumos al Elenei Vorvoreanu, se desluşeşte un zîmbet rece dar hotărît: acela al siguranţei că va învinge.

Da. Toate acestea, în cîţiva metri de peliculă în care o „cupea" intră pe-o poartă. Simplu? Nu! V-aţi convins şi Dvs. că pînă la cea mai mică rază de lumină reflectată de blende, pînă la cea mai mică şuviţă de pîclă, totul trebuie calculat cu maximă grijă şi pricepere! Nimic, nici cel mai neînsemnat amănunt nu trebuie uitat. Auzii vocea lui Marius Teodorescu, în microfon:

— Trăsura, repetaţi încă! Trebuie ca acest drum să le fie familiar cailor. Să nu aibă ezitări.

In timpul acesta, regizorul secund, Cornelu Cojan, priveşte drumul prin obiectivul aparatului, apoi se îndreaptă spre microfon, să dea indicaţii:

— Cisterna! Atenţiune! Cisterna! Stropiţi aleea. Mai există praf.

Cît despre Al. Roşianu, el fixează ultimele amănunte, în legătură cu amplasamentul şi funcţionarea fumigenelor, care vor „confecţiona" pîcla aceea subţire, despre care vă vorbeam.

Şi acum: „Atenţie! — Motor! — cîteva clipe şi „Stop". Dar pe chipurile celor din echipă, filmarea aceasta, de cîteva minute, a lăsat o emoţie reală. Zîmbesc. De sus, de lîngă aparat, Marius Teodorescu zîmbeşte şi el, şi cuprinde cu mîna umerii puternici ai lui Roşianu. Cîteva clipe numai, apoi toată lumea începe pregătirea următoarei filmări. Revenirea Elenei şi Elvirei la conac, după răscoală, sub protecţia armatei.

Ii vedeţi? Din nou agitaţi, fugind de colo-colo, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat...

Dar noi ştim ce s-a întîmplat de fapt. Ceea ce au filmat cu cîteva clipe înainte, reprezintă primul cadru, prima imagine, a filmului pe care îl fac. „Primul tur de manivelă", cum i se mai spune încă în virtutea tradiţiei.

ALEXANDRA BUICA

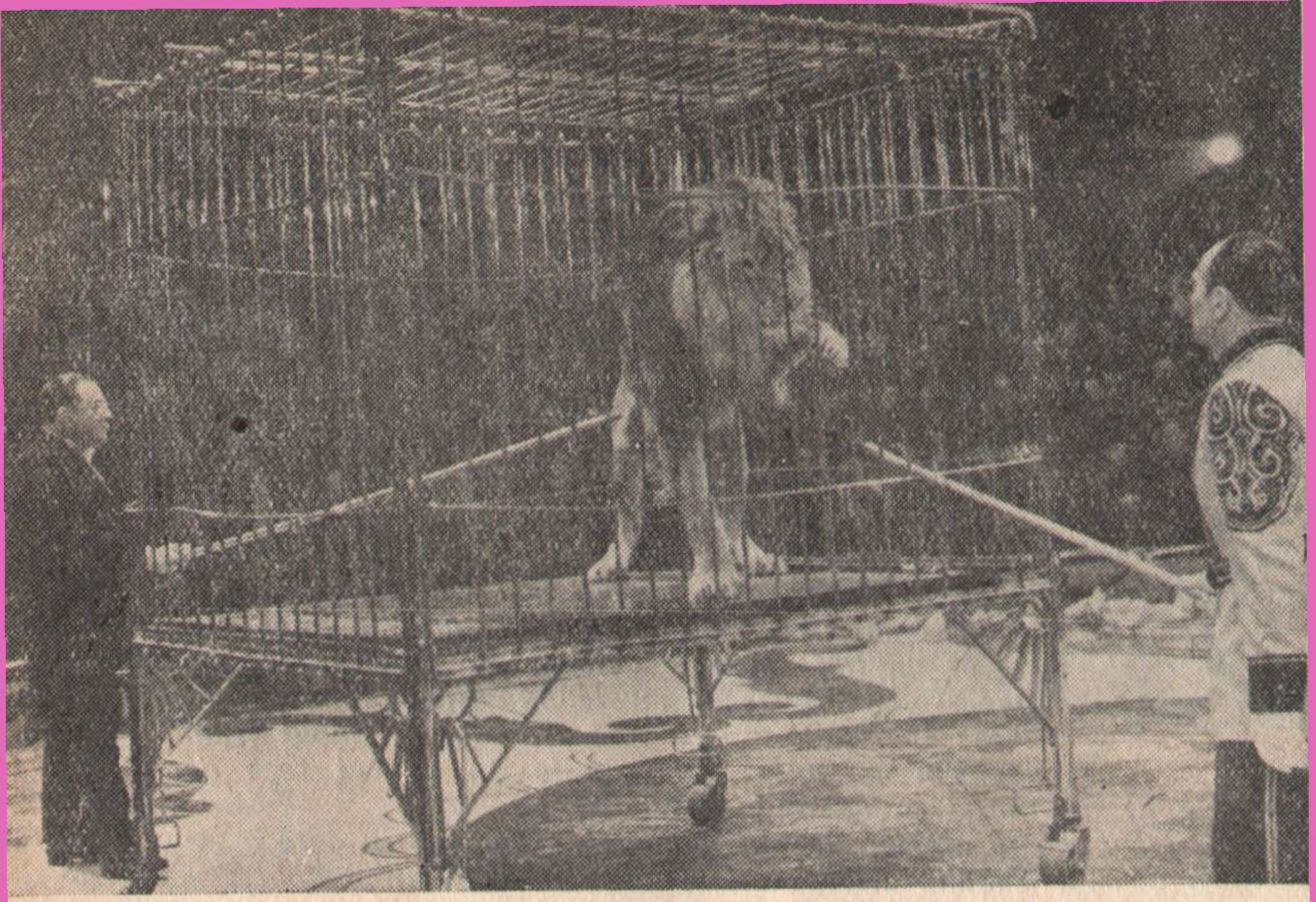

Iluzionistul Emil Kio executînd unul din numerele sale.

CIRCUL SOVIETIC în Capitală

Soliile artei sovietice în ţara noastră au fost în ultima vreme numeroase şi au prilejuit spectatorilor din Capitală momente de adîncă desfătare artistică. Dacă ar fi să pomenim numai turneul M.H.A.T.-ului, concertele de înaltă virtuozitate ale lui David Oistrah, spectacolele recente ale ansamblului Obraztov — asta ca să vorbim doar de cîteva dintre cele mai reprezentative — am aminti cititorilor noştri clipe de neuitat, petrecute cu reprezentanţi ai unei arte pe care cunoscînd-o, de-a lungul anilor, am învăţat s-o iubim, s-o preţuim.

In aceste zile Capitala noastră găzduieşte noi oaspeţi: turneul renumitului Circ Sovietic în R.P.R. Şi cu alte prilejuri spectatorii noştri au putut aprecia înalta artă şi măiestrie a artiştilor de circ sovietic, caracterul viguros, profund popular, optimist, al acestei arte. Ei au admirat în aceste spectacole arta de a demonstra forţa, agilitatea, îndrăzneala, frumuseţea corpului omenesc, arta clownilor de a

spune o glumă cu haz şi cu tîlc, măiestria dresorilor de animale, a jonglerilor şi iluzioniştilor.

Se poate spune — şi pe drept cuvînt — că alungînd din arenă cultul „saltului mortal“ şi al degradării fizice a clownului, circul sovietic a redat artiştilor săi simţul demnităţii, al sobrietăţii în contactul cu spectatorii.

Şi de data aceasta spectacolele circului sovietic înmănunchiază nume care se bucură de o adevărată celebritate în rîndurile spectatorilor din Uniunea Sovietică şi de peste hotare. Iluzionistul Emil Kio, artist emerit al R.S.F.S.R., cu stilul său atît de original, creiază adevărate numere feerie. Nu mai puţin impresionante sînt producţiile trupei de acrobaţi săritori, trupă condusă de Simion Kojevnikov. Pline de poezia şi de graţia dansului popular sînt numerele executate de Nazi-Sirai, artistă emerită a R.S.S. Armene. Alături de aceştia apar artişti cunoscuţi ca Nina Logaciova, gimnasta aeriană Galina Adaskina, tînără dresoare, Henrietta Beliakova, comicul Eduard Sereda şi celebrul clown Popov.

Deci... din nou, oaspeţi dragi, oaspeţi veniţi să contribuie la cunoaşterea reciprocă a artei celor două popoare prietene

Din partea noastră — şi a cititorilor noştri — un salut cald şi cele mai bune urări.

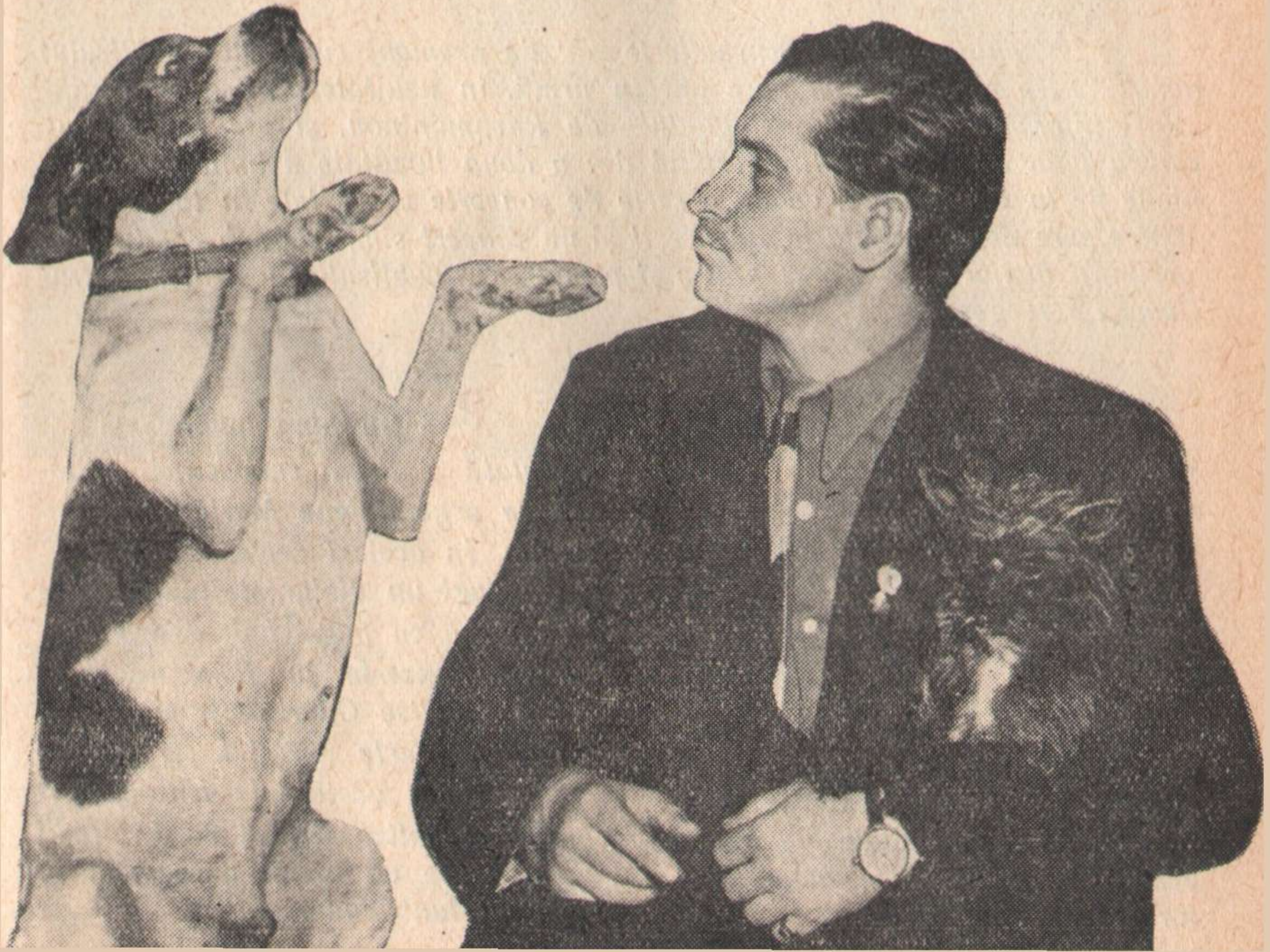

Dresorul şi simpaticii săi prieteni

Viața muzicală

Luna mai a fost întotdeauna bogată în muzică; (să fie oare „de vină“ frumusețea naturii?). Confirmînd parcă această realitate, OSTA a pregătit cîteva turnee ale unor interpreți de valoarea deosebită, care au cîștigat de mult simpatia și interesul publicului nostru meloman.

Vestitul violoncelist sovietic Daniel Șafran este o cunoștință mai veche a ascultătorilor bucureșteni. El a putut fi ascultat, puțină vreme după eliberarea țării noastre, în cîteva magistrale interpretări, care s-au bucurat și de concursul marelui nostru George Enescu. De data aceasta Daniel Șafran ne-a adus în concertul cu „Filarmonica“ interpretarea concertului pentru violoncel de Dvorak, iar în concertul cu orchestra radio, concertele lui Schumann și Saint-Saens. Sensibilitatea și rafinamentul muzical al marelui violoncelist transformă turneul lui Daniel Șafran, într-un remarcabil eveniment artistic.

Monique de la Bruchollerie este de asemeni cunoscută publicului nostru, care a auzit-o cu zece ani în urmă, în neuitatele interpretări ale „Variațiilor pe o temă de Paganini“ de Rachmaninov, și ale concertului pentru pian de Ceaikovski. Incepînd din a doua jumătate a lunii mai, Monique de la Brucholerie, va da o serie de concerte și recitale în toată țara, dintre care două recitale la București și un concert simfonic sub conducerea aceluiași dirijor care a prezentat-o și prima oară publicului nostru: maestrul George Georgescu.

La sfîrsitul lunii mai, ne vizitează o altă pianistă din Franța a cărei reputație mondială este în plină creștere: Monique Haas. Dobîndind nu de mult un succes răsunător în Uniunea Sovietică, Monique Haas prilejuiește cu fiecare concert al său, cronici deosebit de elogioase, care vorbesc despre muzicalitatea sa subtilă, capabilă să redea toate valorile creației muzicale mondiale — și în primul rînd lucrările compozitorilor francezi moderni.

Pentru luna iunie, este așteptată sosirea cunoscutei chitariste argentiniene Maria Luisa Anido. In aceiași perioadă vom putea auzi un violonist italian, care în urmă cu multi ani, dădea adeseori concerte în țara noastră: Carlo Felice Cilario. In sfîrșit un pianist foarte apreciat cu prilejul concertelor vestitului trio „Suk“ din Republica Cehoslovacă, Iosif Halle, ne va vizita deasemeni în cursul lunii iunie.

„E MINUNAT, E ÎNCÎNTĂTOR...”

„Ce anume?“ — veți întreba, desigur, citind afirmația de mai sus. Vorbind despre muzica lui Vasilescu, este destul de greu să te fixezi asupra a ceea ce ți se pare mai „minunat“, mai „încîntător“.

In cazul nostru nu este vorba decît de un cîntec nou, de un vals pe care Vasilescu îl pregătește pentru prima revistă a Teatrului „Constantin Tănase“.

— Aveți dreptate, maestre, i-am spus de îndată ce l-am auzit. Titlul i se potrivește de minune. Dar cititorii noștri, înainte de a-l asculta, ar vrea să afle mai mult: ce pregătiți, ce ați vrea să lucrați în viitor.

— Despre ceea ce pregătesc e destul de simplu de vorbit. Afară de valsul acesta, mai lucrez cu Nicușor Constantinescu și George Voinescu la cîteva cîntece și scene din „Revista 1957“. Va mai fi un cîntec romînesc, cu caracterul unui „imn“ care va însoți tabloul coregrafic „Cloșca cu pui de aur“... Va mai fi și un final vesel de act și încă, în sfîrșit...

— Înțeleg. Mai e nevoie și de surprize...

— Mă rog. In schimb, despre ceea ce „aș vrea să lucrez în viitor“, cum spui dumneata, îmi este mult mai greu să vorbesc.

— De ce maestre? Nu v-ați hotărît încă?

— Dimpotrivă, sînt hotărît să fac multe; dar nu s-au hotărît încă... colaboratorii mei...

— Adică?

— Aș vrea să scriu o operetă cu multă viață, dragoste, și...

— ...Și tinerețe, am adăugat noi, cu gîndul la ultimul său vals.

Compozitorul Ion Vasilescu

— Aș vrea să mai scriu un balet cu subiect țărănesc, și o operă comică într-un act... Pentru toate acestea adun de mult material muzical .

— Și pe cînd lucrul?

— Atunci cînd voi găsi librete cu adevărat atrăgătoare... Caut mereu, dar este bine să-ți alegi ceva căruia să i te dăruiești din toată inima.

— Veți găsi, maestre, cu siguranță!

— Nădăjduiesc. Eu unul, aștept!...

I. H.

Scenă de la repetiție

„REVISTA 1957"

Pentru cei care credeau că revista românească a dispărut odată cu Tănase, alăturarea în titlul de mai sus, dintre „Revista" și „1957" poate părea ciudată. Și totuși nu este vorba de nici o greșală: marele nostru comic, a lăsat moștenire nu numai... numele său, Teatrului Satiric Muzical „C. Tănase" ci și unele tradiții de spectacole, împrospătate de suflul actualității noastre. Iar doi dintre acești moștenitori, cunoscuții revuiști Nicușor Constantinescu și George Voinescu, sînt gata să vă prezinte prima dovadă în acest sens.

Un spectacol nou într-o casă nouă (sau cel puțin renovată) a teatrului din calea Victoriei 33, iată un prilej din cele mai nimerite de a vorbi despre case (deși subiectul poate părea trist unora dintre spectatori!).

Așa dar „Revista 1957" vă va prezenta o casă nouă; iar aceasta firește ca orice locuință modernă va fi prevăzută și cu o sală de dușuri în care se pot face după dorință (dorința autorilor!)... săpu-

neli din cele mai energice. Nu lipseşte desigur nici bucătăria, în care se poate servi, deasemenea după dorinţă (vai! nu după dorinţa spectatorilor!)... sarea, piperul şi muştarul anecdotelor. (la nevoie, pentru întinerirea lor, se poate administra şi Vitamina H_3).

Iar casa va avea neapărat şi un pod, din acela în care se ţin de obicei vechiturile. Ce să faci cu vechituri la un teatru de estradă? Gîndiţi-vă la cupletele şi şlagărele de altădată care v-au lăsat o a-

Elena Burmaz

mintire atît de plăcută şi care v-ar tenta cu siguranţă să le mai auziţi! Le veţi auzi, dar... în pod!

Intr-o asemenea casă originală, nici locatarii nu pot face excepţie; iată-l pe unul din ei, posesorul unei jumătăţi de mustaţă, a unei jumătăţi de frizură (cu un păr jumătate brun, jumătate blond) locuind într-o cameră cu o jumătate de pat şi jumătate de masă (şi posedînd probabil şi o jumătate de creier). L-aţi ghicit? Este omul jumătăţilor de măsură!

Un alt personaj ciudat vă va aştepta înarmat cu o spadă gata să atace în orice clipă, exclamînd biruitor: touché! (unii spectatori vizaţi sînt rugaţi să ia în prealabil lecţii de scrimă).

Şi în sfîrşit, un alt erou (sau poate acelaşi?) maestru desăvîrşit în călărie, va exclama cu ardoare: „daţi-mi un cal să-l pot sări!“ Numai că ardorea îi este atît de mare încît, ca de obicei... sare peste cal.

Sînt numai cîteva din încăperile şi personajele care vă sînt pregătite în casa nouă a „Revistei 1957“.

Să vă povestim mai departe ar însemna să răpim ceva din surpriza acestui spectacol pe care regia lui Nicuşor Constantinescu doreşte să-l aducă la nivelul stilului estradei moderne. Şi n-avem de gînd să vă lipsim de asemenea surprize; mai ales că, molipsindu-ne de la omul jumătăţilor de măsuri, ne-am hotărît să nu vă oferim astăzi, decît... o jumătate de prezentare!

Scenă de la repetiţie

Noua producție a cinematografiei sovietice izbutește — prin mijloace de înaltă măiestrie artistică — să ne evoce una din paginile cele mai însemnate din istoria marii țări prietene de la Răsărit. Acțiunea filmului „In toiul luptei“ se desfășoară în primii ani ai Statului Sovietic și pe fondul bătăliilor grele cu dușmanii dinăuntru și de peste hotare, pe fondul străniilor eroice pentru consolidarea puterii populare, se desemnează limpede chipul marelui Lenin și a colaboratorului său devotat, Dzerjinski.

Scenariul scriitorului Nicolai Pogodin, regia lui Mihail Kolatozov și jocul unui mănunchi de talentați actori, fac din filmul „In toiul luptei“, o patetică și minunată realizare a Studioului Cinematografic „Mosfilm“.

Măgărușul Magdanei

Ne aflăm la sfîrșitul veacului trecut, în satul Cortli, din vechea Gruzie. In mijlocul unor peisaje de o impresionantă frumusețe, trăiește Magdana, o văduvă săracă cu trei copii.

Acesta este începutul povestirii plăzmuită de scriitorea gruzină E. Galașvili, povestire după care a fost înfăptuit scenariul unui emoționant film sovietic ce rulează pe ecranele cinematografelor din Capitală.

VOCAȚIE

Filmul pe care vi-l prezentăm — o recentă și minunată producție a cinematografiei sovietice — oglindește povestea vieții lui Alioșa Sneghiaev, un copil orfan de amîndoi părinții, care — datorită talentului său excepțional și condițiilor create de oamenii sovietici — a urcat pe culmile vieții muzicale.

Crescut la „Casa copilului“ de o minunată pedagogă, Maria Pavlovna, supranumită și „Mama Naşa“, „descoperit“ apoi de un renumit dirijor din Moscova — după o perioadă de muncă asiduă — Alioșa dă primul său concert iar după aceea își consacră întregul talent, toată puterea de muncă și tot entuziasmul carierii sale muzicale.

O minunată muzică — creațiile lui Mozart, Bach, Ceaikovski — îmbogățește filmul, însoțind desfășurarea pasionantă a acțiunii.

AVENTURILE lui ARTIOMKA

I. Vasilienko este numele unui scriitor sovietic iubit de copii și care a dat viață personajului Artiomka într-o nuvelă consacrată celor mici.

Poate ați vrea să știți cum arată Artiomka? Să vi-l prezentăm: are ochi albaștri, un ciuf auriu și o față pistruiată, arsă de soare. Acum — cu siguranță ați dori să aflați ce se întîmplă în filmul care are ca erou pe acest simpatic băiețaș. Asta nu v-o mai spunem noi. Aflați-o Dvs. E de ajuns dacă vă informăm că filmul „Aventurile lui Artiomka“ este o reușită îmbinare de întîmplări înduioșetoare, pline de neprevăzut.

Gata... Rămîne să ne spuneți Dvs. nouă dacă v-a plăcut. (Noi sîntem siguri de asta).

Aventurile lui TILL

Cu siguranță că odată, mai demult, sau poate chiar în zilele acestea, ați citit și Dvs. minunata carte a lui Charles de Coster „Aventurile lui Till Eulensipegel“ (Buhoglindă).

Autorul cărții, a izbutit să creeze odată cu istețul și șugubățul Till, o figură plină de pitoresc, un caracter integru, un pasionat luptător pentru libertate. Și felul în care a fost descris acest personaj — unul dintre cele mai populare din istoria literaturii universale — este atît de subjugător, încît cititorii rămîn adînc impresionați de peripețiile prin care trece eroul și îi devin prieteni.

Ei bine, acest roman, care a înfruntat secolele, fermecînd atîtea generații de cititori, a servit ca material cinematografiei franco-germane, care a realizat un film admirabil, plin de substanță, de viață, de culoare, un film cu o intrigă amuzantă, dinamică și cuceritoare.

Charles de Coster și-a caracterizat opera: „O carte veselă“. Despre film se poate spune același lucru. Dacă mai adăugăm că interpretul rolului titular este Gérard Philipe, că regia aparține lui... Gérard Philipe și Joris Ivens, că scenariul a fost realizat de... Gérard Philipe și René Berjevel, că din distribuție mai fac parte Jean Vilar, Fernand Ledoux, Nicole Berger și alți actori talentați, noi ne-am făcut — sperăm — din plin datoria.

Producția de filme originale a anului 1957, se anunță deosebit de rodnică .In afara unor filme ca „Vultur 101“, „Pro Patria“ (Cînd se ridică ceața), „Bijuterii de familie“, „Cazul Lakatoș“, aflate în producție, o serie de filme noi au intrat în perioada de pregătire.

In curînd va intra în producție filmul artistic de lung metraj „Erupția“ în regia lui Liviu Ciulei. Realizat după scenariul original al scriitorului Petre Luscalov, filmul „Erupția“ înfățișează aspecte din viața muncitorilor petroliști.

Cunoscuta schiță a lui I. L. Caragiale, „Două loturi“ va fi transpusă pe ecran în regia lui Nagy Gheorghe și Miheles Aurel. „Două loturi“ va fi al doilea film artistic în culori produs de studiourile noastre.

„Dincolo de brazi“ se intitulează filmul artistic inspirat după o nuvelă de Petru Vintilă, care va fi realizat de tinerii regizori Mircea Drăgan și Mihai Iacob.

Au început de asemenea pregătirile în vederea turnării filmului „Ciulinii Bărăganului“ după nuvela cu același nume a scriitorului Panait Istrati. Realizatorul filmului este regizorul francez Louis Daquin.

In luna aprilie regizorul francez Jean-Paul Lechanois a început turnarea — în studiourile Francoeur — a filmului „Mizerabilii“ după cunoscuta operă a lui Victor Hugo. In rolurile principale: Jean Gabin și Bernard Blier.

Regizorul Cezare Zavattini a inițiat — încă din 1953 — tema sau mai bine zis „temele“ filmului „Dragostea în oraș“, o producție alcătuită din mai multe scenarii de nuvele și reportaje, care trebuia să devină prima „revistă“ cinematografică după exemplul revistelor literare. Cele cinci episoade, care reunite laolaltă constituie filmul menționat mai sus, sînt de o valoare diferită unele față de celelalte, toate suscitînd însă un deosebit interes, și toate fiind totuși — luate laolaltă — extrem de atrăgătaore. Regizorii celor cinci subiecte sînt: Cezare Zavattini, Dino Ressi, Francesco Moselli, și Michel-Angelo Antonioni.

Regizorul american George Stevens a izbutit să exprime în filmul său „Uriașul“ o aspră critică a prejudecăților rasiale. El a înfățișat unele aspecte semnificative ale vieții mizerabile pe care sînt obligați s-o trăiască muncitori mexicani folosiți la desțelenirea pămînturilor marilor latifundiari, în condițiile cele mai vitrege. Filmul este interpretat de James Dear — un tînăr actor care a murit nu de mult într-un accident de automobil — și de actrița Elisabeth Taylor.

Calendar

La *25 mai 1681 a murit Pedro Calderon de la Barca,* unul din cei mai cunoscuți dramaturgi ai secolului. Numele lui se înscrie alături de cele mai reprezentative nume ale strălucitei dramaturgii spaniole a epocei : Lope de Vega, Tirso de Molina, Rojas, Moreta.

Pedro Calderon s-a născut în 17 ianuarie 1600 la Madrid și a studiat la Salamanca. Excepțional de precoce, la 13 ani scrie o comedie bizară, „Carul cerului" în care acțiunea se desfășoară undeva între cer și pămînt. Cînd împlinește vîrsta de 19 ani, cîteva dintre piesele sale fuseseră reprezentate și se bucurau de o mare apreciere. Din 1635 a condus teatrul de la curtea regelui Spaniei, Filip al IV-lea, tot astfel cum a făcut-o Molière la curtea lui Ludovic al XIV-lea.

Opera lui Calderon se remarcă prin caracterul avansat al conținutului de idei, prin frumusețea și coloritul limbajului, prin ușurința și cursivitatea cu care sînt mînuite mijloacele de expresie.

Creația prodigioasă a lui Calderon cuprinde atît drame cît și comedii. Cele mai cunoscute sînt : „Doamna care revine" — cunoscută la noi sub titlul de „Doamna nevăzută" al unei versiuni a lui Hauteroche, — comediile „Viața este un vis", „Casa cu două uși", „Alcade de Zalamea" — cunoscută într-o versiune franceză sub titlul de „Țăranul magistrat", — „Din rău în mai rău", „Secretul cu voce tare", feeria „Diminețe de aprilie și mai" etc. Printre dramele sale se numără : „Schisma în Anglia", „Iuda Macabeul" etc. Lui Calderon îi aparține și o dramatizare a romanului lui Cervantes „Don Quijote de la Mancha", din păcate pierdută. La vîrsta de 80 de ani, el scrie ultima sa piesă „Aventurile lui Leonid și Marsifa" .

La 7 mai 1840, s-a născut la Votkinak, *Piotr Ilici Ceaikovski* (m. la 6.11.1893 la Petersburg).

Vasta sa operă, care cuprinde 280 de lucrări în toate genurile muzicale și care-l plasează pe Ceaikovski în rîndul marilor compozitori ai lumii, reflectă puternic specificul și aspirațiunile poporului său și este pătrunsă de un vibrant sentiment patriotic. El continuă glorioasa tradiție a lui Glinka, fondatorul școlii muzicale naționale ruse. Intr-o scrisoare adresată fratelui său, Ceaikovski scrie: „Nutresc o dragoste pătimașă pentru omul rus, pentru limba rusă, pentru mentalitatea rusă și pentru frumusețea morală a chipului rus. Sînt rus, rus, rus !"

Ceaikovski a compus o muzică de un cald lirism, o muzică spontană și captivantă prin frumusețea melodiilor. Opera sa cuprinde: 7 simfonii, 6 suite, un Capriccio italian, o serenadă pentru coarde, Uvertura solemnă 1812, Uvertura-fantezie „Romeo și Julieta", alte 4 uverturi, 3 poeme simfonice, muzică de cameră, lieduri, 3 concerte pentru pian și orchestră, 1 concert pentru vioară și orchestră, 10 opere dintre care cele mai cunoscute sînt: „Eugen Oneghin" și „Dama de pică", 3 balete („Spărgătorul de nuci", „Frumoasa din pădurea adormită" și „Lacul lebedelor") și o nesfîrșită serie de piese mici pentru pian, vioară, coruri.

HAZ

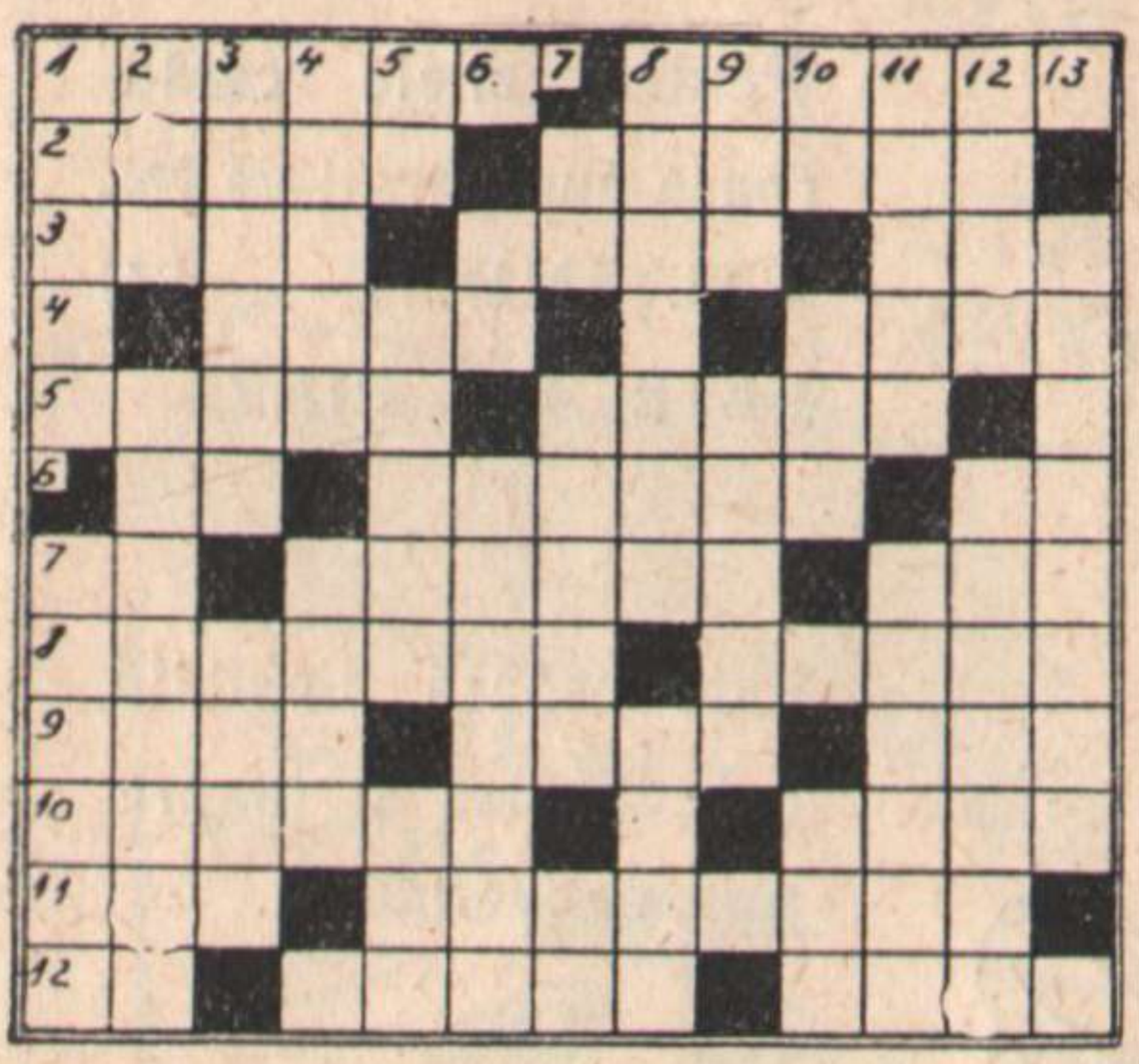

ORIZONTAL: 1) Personaj comic mozartian — Joc hazliu între copii 2) Scena clovnilor — Hazlii 3) Incet (adv.) — Comici — A treia zi din calendarul persan 4) Stîrneşte rîsul — Personaj feminin caragielian 5) Sportiv (apare şi la circ) — A iubi cu pasiune 6) Luminează circul în Egipt — Mimi, clovni, saltimbanci (sing.) — Nota diapazonului 7) „...arena circului", film sovietic — Meticulos — La cel al Ancuţei, era mare veselie 8) Gen de spectacol cu umor — Sclavă spartană 9) Cunoscut comic american — La fel — Interjecţie 10) Boală a ficatului — Vestminte judecătoreşti 11) Anno ante Christum — Glumă 12) Radon — Şagă — Acompania comediile în antichitate.

VERTICAL: 1) Poznă — De numele lui, ca şi de cel al vînătorului, sînt legate multe anecdote 2) Curelușă — Actor comic din R.P.R. 3) Distrează copiii, în preajma anului nou — Loc îngrădit 4) Publicaţii periodice ale Academiei — Comic german (Siegfrid) 5) Notă de tambur — Lovi — In Zalău! 6) Mere! — Autor de multe schiţe umoristice din R.P.R. 7) Conjuncţie — Comicii de pe afiş (relativ la public! — M 8) Speţă a genului dramatic, cu situaţii comice — Corabia lui Noe 9) Pronume — Dușmănos 10) Chiui. — Articol — Il deţine actorul comic într-o comedie 11) De acolo ne delectează comicii cu umorul lor — A rîde instantaneu şi zgomotos 12) Locaşul lui Grok sau Tonnio — Comic din R.P.U. 13) Poznă.

Cuvinte rare: ERD.

Poșta REDACȚIEI

Sorin Mircea, Galaţi, str. Elena Cuza nr. 36, Veronica Ştefănescu, Bucureşti, b-dul 1 Mai.

Pentru actorii italieni cărora vreţi să le aflaţi adresa, scrieţi la redacţia revistei cinematografice „Bianco e Nero" Centro experimentale de cinematografie — Roma, iar pentru actorii francezi publicaţiei săptămînale „Les lettres françaises", Paris 9 Rue de Fg. Poissonniere 5. Nu cunoaştem adresa actorului Raj Kappor.

Elena Popa, Cluj, str. 23 august 22.

Cei trei fraţi Grigoriu vă surîd în fotografia pe care „Scena şi Ecranul" a publicat-o nu de mult (nr. 4 — februarie 1957). Le puteţi scrie pe adresa „Teatrul satiric muzical — C. Tănase" — Calea Victoriei, Bucureşti Pentru celelalte întrebări citiţi răspunsurile de mai sus.

St. Cşminski, Iaşi, calea 23 august 18.

Pentru răspuns la prima Dvs. întrebare adresaţi-vă Direcţiei Difuzării Filmelor, Bucureşti, str. Iulius Fucik 23. Pentru cea de a doua întrebare revistei cinematografice „Bianco e Nero" a cărei adresă am indicat-o cîteva rînduri mai sus.

Pentru zilele călduroase cumpărați-vă **ÎNCĂLȚĂMINTE CU FEȚE DE PINZĂ.**

Este ușoară, flexibilă, aspectuoasă și la prețuri convenabile.

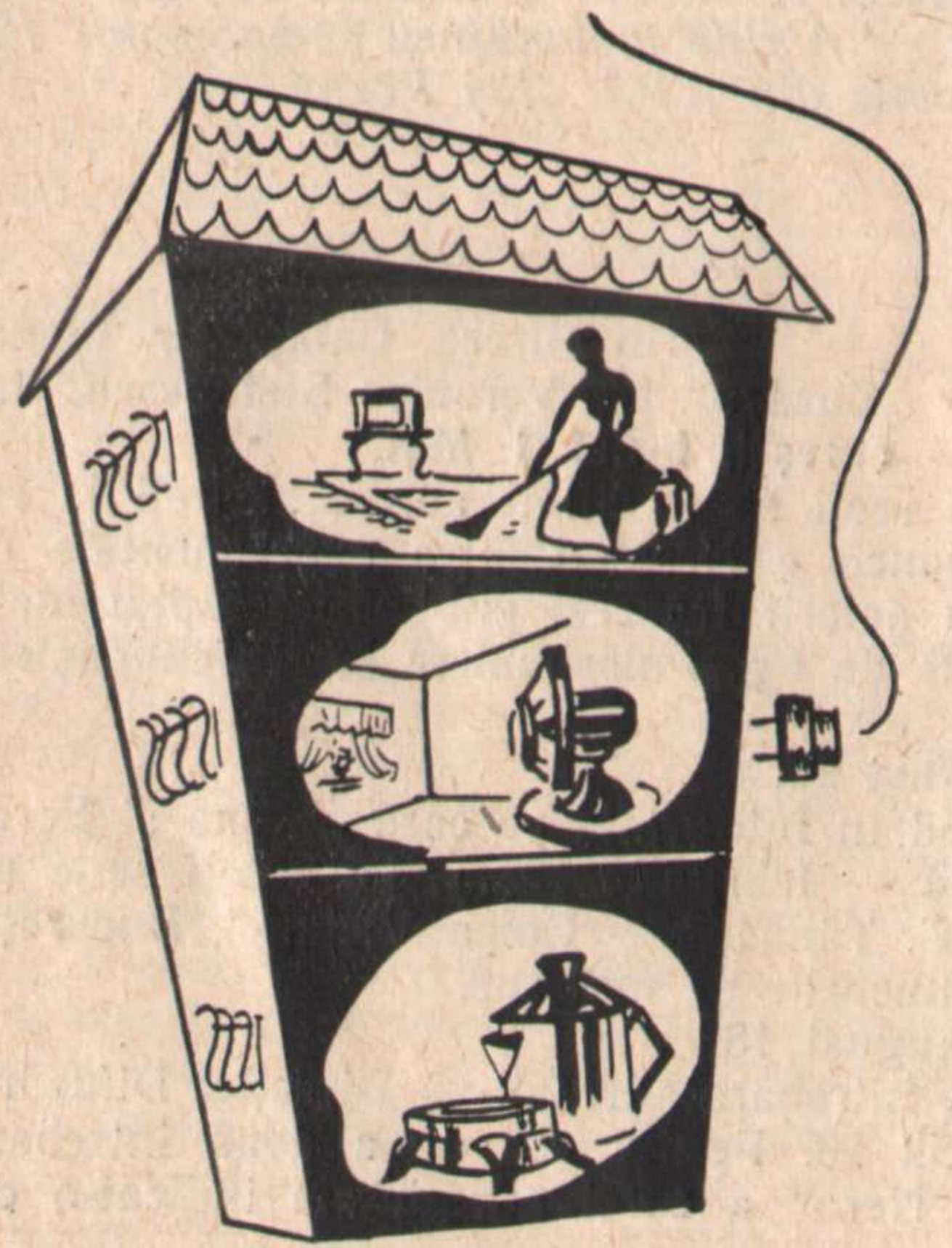

Un ajutor prețios în orice gospodărie: **ARTICOLE ELECTRICE DE UZ CASNIC.**

Resourile, vasele de copt, ventilatoarele, aspiratoarele de praf etc., sînt practice și cu consum minim de energie electrică.

-ASCULTĂ-MĂ, ... SĂ NU-MI SPUI MIE DON CARLOS, ... DACĂ FLAMURA ROȘIE UTA IA VREUN PUNCT LA PETROȘANI !..
CINEMA PATRIA
CONCONSUL PRONOSPORT NR. 21
TEATRUL MUNICIPAL

Pronosport

TEATRE

Teatrul de Operă și Balet al R.P.R., *Bd. 6 Martie nr. 70—72, telefon 3.83.95, int. 8;* Teatrul Național I. L. Caragiale — *Sala Comedia, Pasajul Comedia, telefon 4.71.71;* Teatrul Național I. L. Caragiale — *Sala Studio, Piața Amzei, telefon 5.15.53;* Teatrul Municipal *Sala „Matei Millo", Schitu Măgureanu nr. 1, tel. 4.60.60;* Studio Teatrul Municipal *Sala „Filimon Sîrbu", str. Grădina Icoanei, telefon 1.74.50;* Teatrul Municipal *Sala „I. Creangă" str. Al. Popov 23;* Teatrul Tineretului *Str. Al. Bălăceanu nr. 2, tel. 6.04.77;* Teatrul Armatei, *Bd. Magheru nr. 20, tel. 2.90.05;* Teatrul Armatei, *Cal. 13 Septembrie nr. 6, tel. 4.19.05;* Teatrul Muncitoresc C.F.R *Șos. Giulești nr. 8 telefon 6.04.82;* Teatrul *„C. Nottară", Sala Libertatea, Str. Dobrogeanu Gherea nr. 2, telefon 5.07.55;* Teatrul Evreiesc de Stat *str. Iuliu Barasch nr. 15, telefon 9.36.71;* Teatrul de Stat de Operetă, *Splaiul Independenței nr. 1, telefon 3.96.48;* Ansambiul de Estradă, *Sala Calea Victoriei nr. 174, telefon 1.56.61;* Teatrul satiric-muzical *„C. Tănase"* Sala Savoy, *Calea Victoriei nr. 33; telefon 3.39.94; Filarmonica de Stat* „George Enescu", *Ateneul R.P.R., telefon 6.00.60;* Studioul Filarmonicii, *Ateneul R.P.R.;* Sala Dalles, *Bd. N. Bălcescu nr. 18;* Teatrul Țăndărică, *Academiei nr. 18—20;* Sala Orfeu, *telefon 3.25.19; Pasajul Comedia;* Circul de Stat, *Bd. N. Bălcescu nr. 2, telefon 5.69.88.*

CINEMATOGRAFE

PATRIA, Bd. Magheru 12—14, telefon 2.22.25; MAGHERU, Bd. Magheru 29, telefon 3.92.72; REPUBLICA, Bd. Magheru 2, telefon 1.03.72; FILIMON SIRBU, Str. Al. Sahia 76, telefon 2.74.50; V. ALECSANDRI, str. E. Grigorescu 24, telefon 1.81.12; BUCUREȘTI, Bd. 6 Martie nr. 4, telefon 5.61.54; I. C. FRIMU, Bd. 6 Martie nr. 16, telefon 6.29.17 INFRĂȚIREA INTRE POPOARE, Bd. Bucureștii Noi nr. 86, telefon 7.31.64; MAXIM GORKI, Cal. Victoriei 48, telefon 6.24.48; TIMPURI NOI Bd. 6 Martie nr. 18, telefon 5.61.10; ELENA PAVEL, Bd. 6 Martie nr. 14, telefon 5.63.84; LUMINA, Bd. 6 Martie nr. 12, telefon 6.23.35; CENTRAL, Bd. 6 Martie nr. 2, telefon 4.12.24; VICTORIA, Bd. 6 Martie nr. 7, telefon 6.28.79; TINERETULUI, 13 Decembrie 5—7, telefon 3.49.44; AL. POPOV, Calea Griviței nr. 137, telefon 6.26.10; 8 MARTIE, Str. Buzești nr. 9—11, telefon 5.62.79; GRIVIȚA, Piața Ilie Pintilie nr. 2, telefon 6.25.39; VASILE ROAITA, Bd. 1 Mai nr. 57, telefon 7.05.47; CULTURAL Calea Griviței nr. 196, telefon 7.08.58; UNIREA, Bd. 1 Mai nr. 148, telefon 7.10.21; C. DAVID, Crîngași nr. 42, telefon 4.22.28; AL. SAHIA, Calea Văcărești nr. 21, telefon 9.49.46; FLACĂRA, Dudești nr. 22; T. VLADIMIRESCU, Calea Dudești nr. 97, telefon 9.39.82; ARTA, Cal. Călărași nr. 153, telefon 9.31.86; MUNCA, Șos. Mihai Bravu nr. 221, telefon 9.50.97; CARPAȚI, Cal. Dudești nr. 169; MIORIȚA, Cal. Moșilor nr. 221, telefon 1.07.49; 23 AUGUST, Bd. Dimitrov nr. 118, telefon 2.32.77; DONCA SIMO, Str. Avrig nr. 1, telefon 1.07.60; GH COȘBUC, Cal. Rahovei nr. 118, telefon 4.89.88; ILIE PINTILIE, Șos. Colentina nr. 84, telefon 2.88.50; POPULAR, Str. Mătăsari nr. 31, telefon 9.37.43; M. EMINESCU, Str. M. Eminescu nr. 127, telefon 1.48.36; 1 MAI, Ștefan cel Mare nr. 34, telefon 1.30.36; VOLGA, Ilie Pintilie nr. 61, telefon 1.91.26; 8 MAI, Str. Lizeanu nr. 21, telefon 2.06.88; LIBERTAȚII, Str. 11 Iunie nr. 75, telefon 5.07.37; N. BALCESCU, Cal. Rahovei nr. 151, telefon 4.57.90; OLGA BANCIC, Cal. 13 Septembrie nr. 196, telefon 6.15.14; AUREL VLAICU, Șos. Cotroceni nr. 9, telefon 6.13.04.

Redacția și Administrația: Str. Elie Radu, 5 — Tel. 3.97.81
EDITURA DE STAT PENTRU IMPRIMATE ȘI PUBLICAȚII

I. P. 2, c. 1224

BIBLIOTECA ACADEMIEI

Pe platourile Studioului Cinematografic „București"

Ștefan Moisescu și Marga Butuc-Codrescu într-o scenă din filmul „VULTUR 101"

Marcel Anghelescu, Ștefan Ciobotărașu și C. Dinescu într-o scenă din filmul „Cazul LAKATOȘ"

PREȚUL LEI 2